

عنوان مقاله:

واکاوی رابطه معنویت و سیاست

محل انتشار:

اولین کنفرانس بین المللی دین، معنویت و کیفیت زندگی (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسنده:

سیدحسین میراحمدی - استادیار دانشگاه آزاد اسلامی واحد اسلامشهر

خلاصه مقاله:

یکی از سوالات اساسی در ساحت معنویت اسلامی، نسبت و رابطه، معنویت و سیاست است. که همواره کانون توجه و موضوع تأمل و عرصه تاخت و تاز آراء و نظرات اصحاب معرفت و معنا و حکمت و حکومت بوده است. دین با هدف و تکامل معنوی انسان که یک حرکت جوهری آگاهانه است به دنبال آن است که انسان را تا عالی ترین کمالات وجودی رشد دهد و این هدف جز در بستر جامعه و امور سیاسی ممکن نیست. از این منظر هر چند سیاست در حوزه اعتباریات قرار دارد اما با توجه به اینکه کارکرد اصلی اعتباریات این است که واسطه ی رساندن انسان از نقص به کمال شوند و سیاست نیز عهده دار دستیابی به مصالح عمومی جامعه است، دین به عنوان مجموعه برنامه ها و ارشادات الهی سیاست را در رساندن انسانها به کمالات معنوی شان هدایت میکند. آنچه عامل چالش و برخورد نظریه های معرفتی شد این پرسش بنیادین است که آیا معنویت که از مقوله معنا، خلوت، جذب و سلوک است و با درون گرایی تولد و توسعه مییابد، با سیاست که پدیده ای بیرونی، اجتماعی و مرتبط با دنیای مردمانی و معیشت آدمیان است قابل اجتماع هستند یا نه؟ اساساً چه رابطه ای بین معنویت گرایی با سیاست ورزی اجتماعی وجود دارد؟ مقاله حاضر با توجه به مولفه و عناصر درون ذاتی هر کدام از معنویت و سیاست و چگونگی ارتباط، ولایت باطنی و ظاهری و طی مقامات معنوی و منازل سلوکی با نظام بخش اجتماعی و سیاست ورزیدن به این نتیجه رسید که در معنویت اصیل اسلامی سلوک و سیاست، معنویت و مدیریت، سیر من الخلق الی الحق و سیر من الحق الی الخلق بالحق کاملاً مرتبط با هم و اساساً ولایت ظاهری بدون ولایت باطنی امکان ناپذیر است.

کلمات کلیدی:

معنویت، سیاست، تکامل معنوی، ولایت، اعتباریات، سیاست دینی، مدیریت، فنا، شریعت، فقه، سیر و سلوک، حرکت جوهری.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1131280>

